



ת"פ 28025/07/18 - פרקליטות מחוז חיפה - פלילי נגד אורית בורדוזאני

בית משפט השלום בקריות

ת"פ 28025-07-18 פרקליטות מחוז חיפה - פלילי נ' בורדוזאני

לפני	כבוד השופטת איילת השחר ביטון פרלה
המאשימה	פרקליטות מחוז חיפה - פלילי
נגד	
הנאשמת	אורית בורדוזאני

החלטה

ביום 11.7.18 הוגש כתב אישום נגד הנאשמת המייחס לה עבירת תקיפת שוטר - לפי סעיף 273 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

עובדות כתב האישום:

עובדות כתב האישום מתארות אירוע מיום 8.11.17, שאז בסמוך לשעה 18:00 עוכבה הנאשמת והובאה לתחנת משטרת נהריה. במהלך שהותה בתחנה ועל רקע סירובה להצטלם בהתאם 'לנוהל רגיל', הובאה הנאשמת לפני פקד יוסי אטיאס (להלן: השוטר) בכדי שהאחרון יסביר לה שהצילום הוא חלק מההליך החקירתי.

עובדות כתב האישום מתארות כי הסבריו של השוטר לא שכנעו את הנאשמת והיא יצאה מהמשרד תוך שהיא מקללת את השוטר קללות שונות כגון: "שמה עליך ועל כל מי שכאן זין", "מי אתה בכלל יא מזדיין יא חתיכת אפס אתה לא יודע מי אני".

לפי העובדות של כתב האישום, השוטר הודיע לנאשמת שהיא עצורה והושיב אותה על כיסא. בתגובה, הנאשמת השתוללה ותקפה את השוטר בכך שבעטה בו באזור המפשעה, ניסתה לנשוך את ידו השמאלית ובעטה בו - כל זאת כאשר התקיפה קשורה למילוי תפקידו כחוק; עוד צוין בעובדות כי כתוצאה מהתקיפה נגרמו לשוטר חבלות בידו השמאלית.

תשובת הנאשמת לאישום:

בטרם השיבה הנאשמת לכתב האישום, העלה בא כוחה, טענה מקדמית שעניינה הגנה מן הצדק; בפרטו הטענה, בדיון שהתנהל ביום 27.12.18, הטעים ב"כ הנאשמת טענתו בכך שלמרות שהנאשמת התלוננה על תקיפתה בידי השוטר, תיק החקירה במח"ש נסגר ללא ביצוע כל הליך חקירה לבירור התלונה; זאת בעוד, שכנגד הנאשמת הוגש כתב האישום בגין תקיפת השוטר. בתמיכה לטעונו הגיש ב"כ הנאשמת, מכתב מטעם מח"ש, מיום 8.11.18, וממנו עולה כי ביום 29.4.18 נשלח מכתב לנאשמת שבו הודע לה שהוחלט לסגור התיק על אודות תלונתה ללא פתיחה בחקירה, וזאת



בשל העדר יסוד סביר לחשד לביצוע עבירה פלילית (נ/1, 27.12.18). עוד צוין באותו המסמך, שבתיק מח"ש, מצויה תלונת הנאשמת והעתק מחומרי החקירה של ההליך כאן.

לפי בקשת ההגנה ניתנה שהות, לצורך מיצוי זכותה של הנאשמת להגיש ערר על החלטת הסגירה; ביום 19.6.19 הודיע ב"כ הנאשמת כי פרקליטות המדינה דחתה הערר שהוגש מטעם הנאשמת על סגירת התיק (נ/1, 19.6.19). במעמד האמור, ציין ב"כ הנאשמת כי בכוונתו, במסגרת ניהול ההליך, לתמוך טענתו לביטול כתב האישום מחמת הגנה מן הצדק על התנהלות חקירתית שכללה דרישה של היחידה החוקרת לצלם את הנאשמת מבלי שהיה לכך בסיס בדין ושלא כדין.

ביום 1.7.19 כפרה הנאשמת במיוחס לה כפירה כללית, כך שלא ניתן מענה מפורט לעובדות כתב האישום. אעיר כי, אמנם במעמד הדיון ביקשה ההגנה שהות בת שבועיים לצורך הגשת מענה מפורט לעובדות אך בסופו של דבר נותר המענה הכללי ללא כל השלמה מצד ההגנה.

יריעת המחלוקת:

הגם שניתנה כפירה כללית, הרי שלאחר שנשמעו ראיות הצדדים, נמצא שעיקר העובדות המפורטות בכתב האישום אינן שנויות במחלוקת. אעיר כי מעבר לעובדות המפורטות בכתב האישום, ישנן עובדות שאין חולק עליהן ושהן רלוונטיות להכרעה בהליך זה ובשל כך אדרש גם להן.

עובדות כתב האישום של הליך זה מבוססות על חקירה שהתנהלה במסגרת פל"א 495975/17 בתחנת נהריה (להלן: תיק החקירה בגין תקיפת השוטר). לפי סדר כרונולוגי, קודם לפתיחת תיק החקירה בגין תקיפת השוטר, נפתח הליך חקירה אחר כנגד הנאשמת והוא פל"א 495874/17 (להלן: התיק האחר) שעניינו הסגת גבול, איומים ותקיפה.

דו"ח פעולה מיום 8.11.17, שנערך בידי החוקר איציק דדון (להלן: שוטר מש"ק), מתאר האירועים שבשלם נפתח התיק האחר (ת/10, הוגש בהסכמה). עולה מדו"ח הפעולה שביום 8.11.17, בשעה 14:00 התקבלה תלונה מהגב' אתי ביידי (להלן: השכנה) ולפיה הנאשמת פרצה לביתה דרך החלון. עולה מדו"ח הפעולה כי שוטר מש"ק הגיע למקום, שכונת דדו בשלומי, כשהשכנה אמרה לו שהנאשמת מעוניינת להתעמת אתה לאחר ששלחו האחת לרעותה הודעות. בהגיעו למקום, הבחין בשתי נשים, שבנות מפרידות ביניהן, ושתייהן מקללות האחת את השנייה. באותו המעמד, כך פירט שוטר מש"ק בדו"ח, שמע הלה את הנאשמת מאיימת על השכנה ש"תזיין אותה לאחר שאני לא אהיה לידה" ולאחר מכן הנאשמת עזבה את המקום. שוטר מש"ק גבה הודעה מהשכנה וקיבל העתק של חליפת ההודעות בין השתיים וכן קטע שמע המתעד את איומי הנאשמת כלפי השכנה. צוין בדו"ח כי לאחר מכן, שוטר מש"ק יצר קשר טלפוני עם הנאשמת והורה לה להגיע אליו למש"ק ובהגיעה, בהתאם להוראתו, עיכבה בחשד לתקיפה, הסגת גבול ואיומים והעבירה לחקירות בתחנת נהריה.

בהמשך לאמור וכפי שעולה מדו"ח העיכוב (ת/9, הוגש בהסכמה), עולה שחוקר מש"ק עיכב את הנאשמת באותו היום בשעה 16:00, כאשר העילה לעיכוב, לפי הדו"ח, היא סיכון בטחונו של אדם, מאחר שהנאשמת, כך פורט בדו"ח, איימה בנוכחותו על שכנתה. צוין בדו"ח העיכוב כי הודע לנאשמת שהיא מעוכבת בשל חשד לביצוע עבירות איומים, תקיפה והסגת גבול. בדו"ח העיכוב צוין שתגובת הנאשמת לעיכוב הייתה: "אני פתחתי את הדלת וצילמתי את הסלון היא שיגעה אותי בהודעות ואני באתי אליה לראות מה היא רוצה לעשות היא עצבנה אותי". צוין כי הנאשמת הובאה לתחנה בשעה 16:30 ונמסרה לחוקר פואד.

למעשה זהו הבסיס העובדתי לפתיחת חקירה בהליך האחר וזהו הבסיס לעיכוב הנאשמת לחקירה בתחנת משטרת

נהריה - כמפורט בסעיף 1 לעובדות כתב האישום.

במהלך שמיעת הראיות, התברר כי למרות הזיקה שבין האירועים, הרי שלא נערכה בדיקה של חומרי החקירה מהתיק האחר, אם יש בהם חומרי חקירה שהם רלוונטיים להליך כאן ושיש בהם כדי לסייע בידי ההגנה. כך, ביום 7.11.19, במהלך שמיעת פרשת ההגנה, במהלך עדותה של הנאשמת, כאשר זו העידה שנחקרה יותר מאשר פעם אחת באותו היום, הצהירה ב"כ המאשימה:

"היא נחקרה פעם נוספת אבל זה בתיק פל"א האחר באותו היום עם אותו חוקר. מדובר בחקירה הקודמת לחקירה שהוגשה והעתק שלה לא הועבר לסניגור. אני מבהירה אין לי את כל החקירה, יש לי את תחילת החקירה שבה מראים הזכויות של החשודה והיא מבקשת לכתוב את הטענות שלה בכתב יד. וזה אין לי. יכול להיות שהיה צריך לבדוק במה דברים אמורים אבל הדברים נעשו בתום לב". (עמ' 18, ש' 18-22 לפרוט').

ראוי להעיר כי במהלך שמיעת הראיות חשפו אותי הצדדים להתנהלות שביניהם יומיים קודם למועד הדיון, וזאת אגב שאלה בחקירה נגדית לגבי טופס צילום (ת/6), ולפיה המאשימה החליטה - יומיים קודם לשמיעת הראיות להעביר להגנה חומרים נוספים מהתיק האחר ומסמך שסומן ת/6 לא היה בתיק.

דברי המאשימה בהקשר זה כי: "מדובר בחומרים שהוצעו (צ"ל: הוצאו, הערה שלי, אה"ב) במסגרת הטיפול בתיק מתיק פלג (צ"ל: פל"א, הערה שלי, אה"ב) שבעקבותיו הגיעה הנאשמת לתחנת המשטרה. מדובר בתיק שטופל ע"י מתמחה וכשטופל התיק עברו על החומר ולא מצאו שמדובר בחומר חקירה רלוונטי. כשהתיק עבר לטיפול עברתי על החומרים וחשבתי שנכון ליידע את חברי על החומרים המצויים בתיק. לשאלת בית המשפט לא עברתי על כל החומר שבתיק שבשלו הוזמנה הנאשמת לחקירה אך עברתי על חומרים שהוצאו מהפל"א, במסגרת הטיפול בתיק, לפני הגשת כתב האישום. זה חומר שהיה כחומר שנאסף. זה לא נרשם בחומר החקירה. העברתי לחברי רשימה של החומר הקיים". (עמ' 14, ש' 10-17 לפרוט').

לצורך בהירות התמונה עד כה, למעשה מדובר בחומר שלא הוזכר ברשימת חומר החקירה ולו כחומר שנאסף, שהיה בידי המאשימה והועבר לידיעת ההגנה דבר קיומו יומיים לפני מועד הדיון שנקבע לשמיעת ראיות. זאת ועוד, מדובר בחלק מחומר החקירה שבתיק האחר והודעות הנאשמת שנגבו ממנה באותו היום לא נבדקו, כך לפי דברי ב"כ המאשימה, מחמת כך שמדובר היה בהעתק חלקי מתוך הפל"א ולא עיון בתיק האחר גופו.

כדי לרכז כלל הנתונים שהתכנסו למסה שהכריעה את הכף בהליך זה, במנותק משאלת האשמה או חפות, אציין עניין נוסף שנותר לוט בערפל. במהלך שמיעת הראיות, התברר - ועל כך אין מחלוקת - כי הנאשמת צולמה כחלק מחקירותיה בגין אירועי אותו יום - פעמיים. פעם אחת לאחר ובסמוך להתרחשות המתוארת בכתב האישום, שלאחריה - ביום 9.11.17, הובאה לפני שופט במסגרת מעצר לצורכי חקירה ופעם נוספת כחלק מתנאי לשחרורה ממעצר ביום 10.11.17 (נ/4). עניין זה, הטריד, לנוכח אי הבהירות והתמיהות שעלו באשר לצורך לצלם הנאשמת פעמיים ובהינתן שלא נמצא, בין ראיות המאשימה, כל אסמכתא לכך שהנאשמת צולמה בכלל. אעיר כי ת/6 שהוגש לא הוכיח צילום כי אם רצון לצילום ואף לא הוזכרו בו פרטי צילום כלשהו בפועל. לעניין זה עוד אדרש בהמשך - ואולם מצאתי להקדים האמור, בכדי לשכך האוזן לדרך ניהול ההליך לפני.

בחזרה לעובדות שהן חלק מאירועי אותו יום ושאין עליהן מחלוקת. הנאשמת העידה כחלק מפרשת הגנתה ואגב כך הודתה במרבית עובדות כתב האישום. לפי עדותה היה לה ויכוח עם השכנה שבשלו שוטר המש"ק זימן אותה אליו וחקר



אותה במשרדו ולאחר שאמר לה ללכת למשטרה להיחקר גם שם ולפיכך נסעה לחוקר פואד (עמ' 17, ש' 15-16 לפרוט'). הנאשמת העידה כי החוקר פואד חקר אותה ולאחר שהחקירה הסתיימה, "אמר שצריך לעלות למעלה לעוד משהו אחרון" (עמ' 17, ש' 18-19 לפרוט'); לפיכך, כך העידה, עלתה אתו וכשעלו אמר לה "שצריך לתת ט"א ולהצטלם" (עמ' 17, ש' 19 לפרוט'). הנאשמת העידה ששם "היה בינינו וויכוח, אולי קצת קולני אבל (צ"ל: "לא", הערה שלי, אה"ב) בקטע של תוקפני או אלים מילולית. אמרתי לו שאני לא מסכימה" (עמ' 17, ש' 19-20 לפרוט'). הנאשמת הסבירה התנגדותה והוסיפה כי בסופו של דבר הייתה מסכימה לולא הכוחניות שחשה מופנית כלפיה (עמ' 17, ש' 21-25 לפרוט').

הנאשמת העידה כי בשלב זה הופנתה למשרד של נפגע העבירה - הוא השוטר, והוא, כלשון עדותה: "היה מאוד סמכותי והוא ניסה להסביר לי שזה ככה הליך וחיבת להצטלם. הסברתי גם לו שיש תמונה שלי במערכת והוא אמר שזה לא משנה. ניסיתי בכל זאת לשכנע בנימוס. הרגשתי שאני מתחילה לחוות התקף חרדה, אני גם הבנתי שאני נתקלת בחומה וכשאני רואה שאין מי לדבר אני מרגישה אוזלת יד. בדיוק האטנט התחיל להתפרק לי והתייבש לי הפה. הוא העלה את הטון שלו והיה יותר פוזה ואני מהמקום הטוב אמרתי לעצמי שאם אני לא יוצאת מהחדר אז זה לא יסתיים טוב. יצאתי לקחת כוס מים כי הרגשתי ממני שריפה בגרון וזה לא עובר עד שלא שותים. זו תופעת לוואי. הוא לא הציע לי מים, יצאתי החוצה הוא לקח את הכיסא שלו החוצה, יצא אחריי לפרוזדור, תפס אותי מהכתפיים, הצמיד אותי לקיר ותפס אותי. אלו שניות שאת באותו רגע לא יודעת מה קורה עם עצמך את לא באמת מבינה. אין מצב את רואה שהוא מוציא אזיקים ויד אחת שלי אזוקה, קלטתי מאחוריו את מורן שמביאה אזיקים לרגליים ואני כן זוכרת שהוא ניסה לשים לי אזיקון, אני זוכרת שכאשר הוא ניסה לשים לי אזיק ביד אחת אני רואה סימן של נשיכה על היד. זה היה אינסטינקט שלי בסיטואציה שבה הייתי. אז הייתי גם אזוקה ברגליים, הוא הוריד את החולצה שלו בהפגנותיו, הפריע לו האודם (מסמנת על שול השרוול של יד אחת). הוא נשאר עם גופיה והיה עצבני הסתכל עלי ואמר שאם היית גבר הייתי מזין אותך ושובר לך את הפנים. אני כבר הייתי בעניין שלי ואמרתי לו בוא. הבנתי שאת מתגוננת מילולית. אני כן זוכרת שהייתי מבולבלת. " (עמ' 17, ש' 28-33; עמ' 18, ש' 1-9 לפרוט'). הנאשמת בחקירתה הנגדית אישרה כי נכנסה מרצון לחדר של השוטר (עמ' 19, ש' 31-32 לפרוט') וציינה כי בעת הזו הופעל עליה 'לחץ חברתי' ולא 'כוח פיזי' (עמ' 20, ש' 1 לפרוט').

הנאשמת במענה לשאלות ב"כ המאשימה העידה כי במעמד איזוקה: "אני הותקפתי ולא תקפתי. האודם על החולצה, מספיק שהוא בא ועם החולצה שלו ואני התכופפתי ואולי זה היה הגנה עצמית". (עמ' 22, ש' 28-29 לפרוט'). ועוד הוסיפה כי: "האופן שבו כולם היו עלי אז ברור שהתגוננתי ובעטתי ואם היית שם בדיוק היית מתנהגת אותו הדבר" (עמ' 22, ש' 29-30 לפרוט').

נמצאנו למדים כי אין מחלוקת בין הצדדים באשר לעובדות 1-2 שבכתב האישום ולפיהן הנאשמת עוכבה במועד הרלוונטי לחקירה ועוכבה לתחנת משטרת נהריה. כמו כן, אין מחלוקת כי בשל סירובה להצטלם הובאה לפני השוטר וזה ניסה לשכנעה להצטלם כחלק מהליך החקירה בתיק האחר. עוד אין מחלוקת בין הצדדים כי גם לאחר שהשוטר הסביר לנאשמת הצורך בצילום, היא סירבה וכן יצאה ממשרדו של השוטר; לאחר מכן, השוטר אחז בה לצורך איזוקה והיא בתגובה השתוללה והתנגדה לניסיון איזוקה תוך ניסיון נשיכת השוטר וכן כי כתוצאה מכך נגרם לשוטר שריטה בידו השמאלית.

אם כן, בהתייחס לעובדות שבכתב האישום, המחלוקת שבין הצדדים נסובה על סיבת יציאתה של הנאשמת מחדרו של השוטר, הקללות - אם השמיעה אותן לעבר השוטר בעודה יוצאת ממשרדו ולפני המגע ביניהם וכן לעצם הודעת השוטר לנאשמת לפני הושבתה על הכיסא כי היא עצורה.



בנוסף על האמור, נטען מפי הנאשמת כי התנהגותה שהוגדרה מפי המאשימה כתקיפה ושאינה מוכחש בפי הנאשמת- היא מעשי התגוננות לתקיפתה בידי השוטר.

באשר לטענת ההגנה מן הצדק שהושמעה בתחילת ההליך לעצם אי חקירת תלונתה של הנאשמת במח"ש ועניינה אכיפה בררנית, הרי שזו עברה תמורות אגב ניהול ההליך; כהגנה מן הצדק נטען שלא היה מקום לצלם את הנאשמת כלל הואיל ובמערכת המשטרתית ישנו צילום מאירועי עבר שלא הצדיקו צילומה פעם נוספת, בוודאי לא פעמיים. עוד נטען כי הצילום בפועל נעשה שלא לפי הנהלים ואין הסבר לכך שהנאשמת צולמה פעמיים - כאשר בפעם השנייה הצילום היה תנאי לשחרורה ממעצר. רגל נוספת לטענת הגנה מן הצדק שבפי ההגנה היא הימנעות המאשימה מלהציג התמונה המלאה, הכוללת חקירות קודמות שנערכו לנאשמת באותו היום במסגרת התיק האחר, והעדר פרטים מהותיים על אודות פעולות הצילום שנערכו לנאשמת וכרכו את המשך מעצרה לצורכי חקירה.

דין והכרעה:

השאלות שיש להכריע בהן, אם כן, הן האם הונחה תשתית ראייתית מספקת לביסוס הרשעת הנאשמת בדין שאם לא כן יש לזכותה בדין; שאלה נוספת, שאינה תלויה במענה לשאלה הראשונה ועשויה אף להקדימה, מעצם טיבה, היא - האם התגלו פגמים בהתנהלות המאשימה, על זרועותיה, שמצדיקים את ביטול כתב האישום מחמת הגנה מן הצדק.

אקדים המענה לשאלות בטרם אנמק ההכרעה. עיון בראיות הצדדים ובחינת העדויות שנשמעו לפני מובילים למסקנה כי יש ראיות מספיקות לביסוס הרשעת הנאשמת בעבירה שיוחסה לה; יחד עם זאת, ישנו בסיס לקבלת טענת הנאשמת לביטול כתב האישום בהיות ניהול ההליך עומד בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית.

אפנה לנמק קביעותיי.

מרבית ראיות המאשימה הוגשו בהסכמה והעידו מטעמה השוטר והחוקר פואד מועדי (להלן ולעיל: החוקר פואד).

התרשמתי מאמיתות הדברים שנמסרו מפי העדים שהעידו מטעם המאשימה ומהאמור בדוחות שתיעדו את קורות אותו היום, הכל כפי שיפורט להלן; יחד עם זאת, יש בעדותם של אלה עובדות המתיישבות עם עדותה של הנאשמת ואלו - בצירוף עובדות נוספות הביאוני לקבוע כי אין זה צודק להותיר את כתב האישום על מכונו ויש להורות על ביטולו.

כחלק מעדותו של החוקר פואד הוגשו דו"ח פעולה שערך (ת/4), טופס הודעה על זכויות חשוד טרם חקירה (ת/5), הודעת הנאשמת מיום 8.11.17, שעה 18:12 (ת/5א) והזמנה לעבודת צילום/ הטבעה הנושאת את מספר התיק האחר (ת/6).

מדו"ח הפעולה (ת/4) עולה שהנאשמת הובאה לפני החוקר פואד כמעוכבת לחקירה. בסיום החקירה, כך תיאר החוקר פואד בדו"ח, הוא עלה עם הנאשמת לקומת החקירות וביקש ממנה לצלמה ואולם הנאשמת סירבה בתוקף. החוקר פואד ציין בדו"ח כי ניסיונותיו לשכנעה עלו בתוהו ומשום כך פנה לשוטר שהיה בחדרו והאחרון קרא לנאשמת להיכנס לחדר בכדי לשוחח עמה. החוקר פואד ציין בדוח כי עזב את השניים בחדר השוטר ולאחר מכן שמע קללות וגידופים מצד הנאשמת ולא ניתן היה להרגיעה; הנאשמת, כך עולה מהדו"ח, השתוללה וקיללה עד כי הודע לה שהיא עצורה; החוקרת מורן הביאה אזיקים והנאשמת בעטה אחורנית ברגלה את השוטר ופגעה לו בין הרגליים; תואר בדו"ח כי השוטר, החוקר פואד ומורן ניסו לאזוק את הנאשמת ומנגד הנאשמת ניסתה לנשוק את השוטר ללא הצלחה. בגמר איזוקה, כך עולה מהדו"ח, הנאשמת נרגעה, הוכנסה לחדר של החוקר פואד ואז אמרה לו שהיא מוכנה להצטלם. עולה



מהדו"ח כי בשל הסכמתה לקח אותה החוקר פואד לחדר הצילום והיא הצטלמה 'ללא בעיות כלשהן' (להלן: הצילום הראשון). לאחר מכן, הובאה הנאשמת לחקירה במשרדו (ת/5א) ומולאו טפסים הקשורים לכליאתה.

אציין כבר כעת, כי אין בראיות המאשימה כל תיעוד לעצם ביצוע הצילום הראשון למעט אזכורו בדו"ח. ת/6 לא מתעד הצילום בפועל, הואיל ואין בו פרטי התשליל או ביטוי כלשהו המלמד על כך שהנאשמת צולמה.

החוקר פואד צילם את חבלת הגוף שנגרמה לשוטר (ת/2). מהתמונות ניתן לזהות שריטה שטחית באמת ידו השמאלית של השוטר.

השוטר העיד ובאמצעותו הוגש דו"ח הפעולה שכתב ביום 8.11.17 (ת/1). מהדו"ח עולה שפנה לנאשמת ששהתה אותה העת עם החוקר פואד, לאחר ששמע קללות וגידופים מצד הנאשמת על שהיא לא מוכנה להצטלם. בכניסה לחדרו, שוחחה הנאשמת בטלפון והתייחסה לאירוע שבשלו עוכבה לתחנה. תואר בדו"ח כי נעשה ניסיון ממושך לשכנע את הנאשמת להצטלם בשל הצורך שעלה. צוין בדו"ח כי הוצע לנאשמת מים לאחר שהשוטר הבחין שהפה שלה יבש בזמן והיא מצידה מסרה לשוטר "שהפה שלה יבש מהכדור רטלן שהיא לקחה והוא עכשיו מתפרק". צוין כי הנאשמת יצאה ביוזמתה מהחדר תוך שהשמיעה קללות וגידופים; השוטר, כך לפי הדו"ח הזהירה שיעצור אותה אם לא תשתף פעולה ומשלא הועילה האזהרה, הודיע לה שהיא עצורה והיא בתגובה המשיכה ללכת. לפי הדו"ח: "תפסתי אותה בצידי הידיים שלה כאשר היא עם הגב אלי והושבתי אותה על כיסא במסדרון, בשלב זה אורית אמרה לי אתה תוקף אותי תוך שאני מנסה להרגיע אותה והנ"ל בעטה בי כאשר היא יושבת ואני מולה ופגעה לי בחלק שמאל של המפשעה. בשלב זה החלה אורית להשתולל ולהתפרע תוך כדי שאני אחוז בשתי ידיה ומונע ממנה לברוח, נכנסתי עם החשודה לחדרה של החוקרת מורן וביקשתי ממנה אזיקי ידיים, כאשר ניסיתי לכבול את החשודה הנ"ל ניסתה לנשוך אותי ביד שמאל (סימני אודם על שרוול החולצה - צילום) והמשיכה לבעוט בי עד שהגיעו שוטרים מהיומן וכבלו אותה בכבלי רגליים".

לצד עדות השוטר והחוקר פואד הוגשו בהסכמה מזכר שערכה השוטרת מורן שרגא ביום 8.11.17 (ת/3) ומזכר שנערך בידי השוטרת ז'קלין ליזמי (ת/8). אעיר כי ניתן היה למצוא אי הלימה בעובדות שפורטו במזכרים אלה לעומת עדותם של החוקר פואד ושל השוטר - ואולם אין באלה כדי להטות הכף. מדובר במזכרים שהוגשו בהסכמה. גרסת הנאשמת לצד עדויות החוקר פואד והשוטר - שמצאתי אותם כמהימנות - הם הבסיס להוכחת עבירת תקיפת שוטר.

בע"פ (מחוזי ב"ש) 40752-02-12 מדינת ישראל נגד שמילוב (9.5.12), ניתח בית המשפט המחוזי את היחס שבין עבירת תקיפת שוטר לעבירת התנגדות למעצר והניתוח שם יפה לענייננו, ושולל את טענת הנאשמת להגנה עצמית אגב מעצרה. אציין כי אמנם הנאשמת העידה שלא הודע לה על מעצרה, אך לנוכח קביעתי כי עדותם של השוטר ושל החוקר פואד מהימנות, הרי שמדובר בכוח סביר שהופעל לצורך ביצוע המעצר. בין יתר הדברים שהובאו בפסיקת בית המשפט המחוזי, שנכונים ויפים אף לעובדות שהוכחו, לפני צוין כי: "אדם התוקף שוטר תוך כדי התנגדות למעצר חוקי עובר בכך ברמה המושגית שתי עבירות המצטברות זו לזו. לאמור - הוא תוקף שוטר ובנוסף לכך מתנגד למעצר חוקי" (שם, עמ' 3). עוד צוין בהקשר לעבירת תקיפת שוטר כי: "עבירה זו הינה 'עבירת התנהגות'. אלמנט האקטוס ראוס שבה הינו בעצם מעשה התקיפה. האינטרס המוגן הנדרש לעבירה זו הינו של 'מחשבה פלילית' באחת מהחלופות המנויות לעניין זה בסעיף 20 לחוק העונשין. עבירה זו איננה 'עבירת מטרה' ואינה דורשת אלמנט של כוונה 'יעודית כזו או אחרת מעבר ליסוד ה'מחשבה הפלילית'. אשר על כן - תקיפת שוטר (כמובנה בסע' 273) המתבצעת תוך כדי התנגדות למעצר חוקי מהווה התנהגות העולה כדי ביצוע שתי העבירות יחד" (שם, עמ' 4).

עוד הוטעם שם ונכון לכאן:



"ואחת היא אם המשיב נעץ מרפקיו בבטנה של שוטרת על מנת להימנע ממעצר או לכל מטרה או כוונה אחרת. הוא הדין לשריטות ששרט בידה של אותה השוטרת ולמרפקים שנעץ בשוטרת האחרת, שהרי כך מוגדרת "התקיפה" בסעיף 378 לחוק העונשין:

"378 תקיפה- מהי

"המכה אדם, נוגע בו, דוחפו או מפעיל על גופו כוח בדרך אחרת, במישרין או בעקיפין, בלא הסכמתו או בהסכמתו שהושגה בתרמית - הרי זו תקיפה; ..."

"התוקף שוטר ..." לעניין סעיף 273 (ולענין סעיף 274) הרי הוא מי שביצע בשוטר מעשה המהווה "תקיפה" כמובנה בסעיף 378 הנ"ל. אין ספק ואין חולק כי חבטות המרפקים שחבט המשיב בגופן של השוטרות באות בכלל הגדרה של תקיפה. זאת, גם אם המדובר בחבטות מרפקיו של המשיב בבטן של השוטרות שנעשו תוך הדיפת ניסיון לעצור בעד השתוללות בתחנת המשטרה והימלטותו משם. הדברים עולים כדי "תקיפה" - ומימלא כדי תקיפת שוטרים (ובתוך תחנת משטרה). "(שם, עמ' 5)

הנאשמת, כך לפי קביעותי, סירבה לביצוע הליך חקירתי ולמרות היותה מעוכבת, יצאה מחדר השוטר. השוטר הזהירה ובהמשך הודיע לה על מעצרה ובהעדר שיתוף פעולה מצידה פעל בהתאם לחוק ובכוח סביר. אין בידי לנוכח העדויות שהובאו לפני לקבל כי התנהגותה של הנאשמת חוסה תחת טענת הגנה עצמית והתנהלותה, אגב התנגדותה למעצר, מהווה כאמור מעשה תקיפה.

הגם שכך וכפי שהקדמתי לציין, מצאתי להורות על ביטול כתב האישום בשל קיומה של הגנה מן הצדק. הבסיס לה אינו קו הטיעון שננקט בראשית ההליך, הואיל ולא הונח לפני בסיס לאכיפה בררנית ולאחר שמיעת הראיות ועיקריהן בהחלטה זו נמצא בפועל שאין בסיס לטענה מהיבט זה.

להגנה מן הצדק ענפים נוספים ולאחר ניהול ההליך לפני, מצאתי כי ראוי לעשות בה שימוש מפן אחר שלה.

ניתן להתחקות אחר שורשיה של הטענה המקדמית שעניינה 'סתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית' עוד בקביעות בית המשפט העליון בע"פ 2910/94 יפת נ' מדינת ישראל, פ"ד נ (2), 221 (1996), שם נקבע שלבית המשפט שיקול-דעת אם לעכב הליכים כשאין באפשרותו להעניק לנאשם משפט הוגן או כשעולה שבניהול המשפט יש שום פגיעה בחוש הצדק וההגינות. מאז, חלו תמורות באמות המידה לבחינת תחולתה של ההגנה מן הצדק ובע"פ 4855/02 בורוביץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נט (6) 776, נקבע 'המבחן המשולש' שתכליתו, יצירת איזון ראוי בין זכויות הפרט לבין האינטרס הציבורי שבהעמדת הפרט לדין. מבחן משולש זה נותר תקף אף לאחר כניסת תיקון מס' 51 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 שענין ההגנה האמורה בסעיף 149 לחוק (ראו לדוגמה, לעניין המשך תחולת המבחן המשולש, ע"פ 6922/08 פלוני נ' מדינת ישראל (1.2.10)). לפי המבחן המשולש, בשלב הראשון נערכת בחינה האם ההליך נגוע בפגמים ואם ישנם פגמים מהי עוצמתם - וזאת במנותק משאלת האשמה וחפות. בשלב השני נערכת בחינה האם בקיומו של ההליך הפלילי חרף הפגמים יש משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגינות. בחינה זו דורשת עריכת איזון בין האינטרסים השונים, ובהם חומרת העבירה, עוצמת הראיות, נסיבותיהם האישיות של הנאשם ושל הנפגע, מידת הפגיעה ביכולתו של הנאשם להתגונן, חומרת הפגיעה בזכויותיו ומידת האחריות שיש לרשות בעצם קיומם של הפגמים. השלב השלישי, שהוא הכרח בל יגונה, מנחה לבחון האם לא ניתן לרפא את הפגמים שנתגלו באמצעים מתונים ומידתיים יותר מאשר ביטולו של כתב-האישום.



ברע"פ 1611/16 מדינת ישראל נגד ורדי ומועלם (31.10.18), דן בית המשפט העליון בשני תתי סעיפים של טענת ההגנה מן הצדק (שיהיו ואכיפה בדרנית), ואגב כך, צוין העיקרון ולפיו:

"בבסיס דוקטרינת ההגנה מן הצדק ניצבת אמת מידה עיקרית שהיא תוצאתית - מידת הפגיעה בתחושת הצדק וההגינות. לכן, קיימת חשיבות פחותה לעובדת קיומו, או העדרו של מניע פסול בבסיס המעשה, או המחדל המינהלי" (פסקה 100)

לאחר ששמעתי את ראיות הצדדים, התברר כי לפני העמדת הנאשמת לדין ואף במהלך ניהול ההליך, הייתה בידי המאשימה תמונה חלקית לקורות עם הנאשמת באותו היום ולא נערך בירור בכדי להרחיב התמונה; בהינתן האמור, הניחה המאשימה לפני התמונה החלקית והלא ממצה שהייתה בידיה. לכאורה, ניתן היה להשלים החסר מכוח חזקת תקינות ההליך והתנהלות הרשות, אך לנוכח הנתונים - כפי שיפורטו לעיל - עולה כי חזקה זו נסתרה והמאשימה לא הרימה הנטל ליישב הקשיים שעלו.

מעדותה של הנאשמת עולה כי נחקרה תחילה, במסגרת התיק האחר, בחשד לביצוע עבירות איומים, תקיפה והסגת גבול; לפי עדותה נחקרה שלוש פעמים, תחילה אצל שוטר מש"ק ולאחר מכן הגיעה ביוזמתה ולפי דרישת שוטר המש"ק, לתחנת המשטרה. אין מחלוקת כי הנאשמת, נחקרה לפחות פעמיים ולגבי חקירתה לפני שוטר מש"ק נותר עניין זה ללא בירור. חקירתה הראשונה שהובילה לצורך לצלמה, היא בגין החשדות שיוחסו לה בתיק האחר ומשום כך מצאה המאשימה שלא לעיין בה או להגישה במסגרת הליך זה. המאשימה הצהירה כי לא בדקה את חומרי החקירה של התיק האחר וכי אין בידה מעבר לחקירת הנאשמת שהוגשה כראיה (ת/א5). להזכיר, בחקירה זו סירבה הנאשמת לשתף פעולה לאחר שהצהירה כי אין לה אמון בגובה האמרה - הוא החוקר פואד.

המאשימה סברה כי הנטל במצב שכזה רובץ על כתפי ההגנה, על כי לא התעקשה לקבל את חומרי החקירה הנוספים מהתיק האחר. ואולם, לפני הטלת דופי בהתנהלות ההגנה, נדרשת בחינת אמות המידה שבהן פועלת המאשימה בהציגה את ראיותיה ולה חובה להציג תמונה מלאה המאפשרת קביעת ממצאים על בסיס הראיות שהוגשו; קביעת ממצאים הן באשר לאחריות העומד לדין והן באשר לדרך ניהול ההליך מראשית החקירה ועד תומה. במקרה זה, הנאשמת קבלה מלכתחילה על הצורך בצילומה ועל הצורך להורות על מעצרה. למעשה, תיק זה נולד על בסיס מחלוקת זו וחומר החקירה שבו עורר קשיים הן באשר לצורך לצלם הנאשמת הצילום הראשון ובוודאי באשר לצורך לצלם הנאשמת בפעם השנייה כפי שיפורט לעיל.

עיון המאשימה בחלק מחומרי החקירה של התיק האחר, יומיים לפני שמיעת הראיות פתר באופן חלקי הקושי וחלק מהראיות שנמצאו רלוונטיות הועברו להגנה. ואולם, הקושי יושב באופן חלקי ולא ממצה.

כך לדוגמה, נציגת המאשימה ציינה כי יש בידה הדף המקדים את גביית הודעתה של הנאשמת, הקודמת להודעה שהוגשה, וזה מלמד כי הנאשמת כתבה גרסתה בכתב יד בשל קשיי ביטוי בעל פה. בהודעת הנאשמת, שהוגשה בגין חקירת החשד המתואר בכתב האישום, כאמור, הנאשמת שמרה על זכות השתיקה. לשימוש ב'זכות השתיקה' יש מחיר ראייתי, אם אין לו הסבר מניח את הדעת.

כפי שצוין, הוגשה באמצעות החוקר פואד, החקירה השנייה שהוא חקר את הנאשמת (ת/א5). עולה כי הנאשמת לא שיתפה פעולה עם החוקר פואד, סירבה לחתום ובפתח חקירתה השיבה: "תרשום את מה שאתה רוצה זה לא מעניין אותי. ואני לא מאמינה במערכת ואתה במלא תכתוב מה שאתה רוצה כי אתה התליין והשופט" (ת/א5, עמ' 2, ש' 2).



(9-10).

האירוע המתואר בעובדות כתב האישום הוא בתווך שבין שתי ההודעות. מצב זה, שבו ישנן הודעות מאותו היום שבהן שיתפה הנאשמת, כך לכאורה, פעולה עם השוטר מש"ק ועם החוקר פואד, הקושי שעולה מכך שבפי הנאשמת הייתה טענה המגובה אף בדוח הפעולה של השוטר כי השפעת הכדור שנטלה גרמה לה ליובש בפה ולצורך לצאת מחדר החקירה - הצדיק בחינת כלל ההליכים שבוצעו כנגד הנאשמת באותו היום, עיון בהודעות שמסרה ובדרך מסירתן והתנהלותה - וזאת לו בכדי שיבחן מצבה במהלך ההתערבות המשטרתית וניתן יהיה להעריך את הערך הראייתי שבשתיקתה.

עניין נוסף הלוקה בפגם. כזכור, החוקר פואד, לפי עדותו, צילם הנאשמת צילום ראשון, לאחר קרות אירועי האישום, בהסכמתה ולכך אין תיעוד למעט בדו"ח הפעולה שערך. בנוסף, עולה כי למרות שצולמה בידי החוקר פואד ביום 8.11.17, ביום 10.11.17 שוחררה הנאשמת ממעצר לצורכי חקירה ואחד מתנאי שחרורה היה התייצבות בתחנה עם שחרורה בליווי אחד המפקחים לצורך צילומה (נ/4). לא ברור, אף בסיום שמיעת הראיות, מדוע נדרשה הנאשמת להצטלם פעם נוספת כתנאי לשחרורה. בסיום שמיעת הראיות, הוריתי על בירור עניין זה, דווקא לנוכח היות הצילום ציר מרכזי ברקע לביצוע העבירה בידי הנאשמת. תשובות המאשימה לכך יובאו בהמשך.

בעדותו, ציין השוטר כי אין לו הנתונים מדוע נדרש היה לצלם הנאשמת הצילום הראשון, בנוסף לזה שקיים במערכת ואולם, כך העיד, לעיתים נדרש צילום נוסף והמערכת יודעת לזהות זאת (עמ' 11, ש' 14-8 לפרוט'). השוטר העיד כי לא הגיע עם הנאשמת לשלב שבו הוסבר לה שניתן להפעיל עליה כוח לצורך נטילת צילום וזאת מאחר שהיא עזבה את החדר קודם לכן (עמ' 11, ש' 28-27 לפרוט'). השוטר השיב לשאלות ההגנה כי "השימוש בכוח שעלה מתוך הצורך להרגיע את החשודה בהתנהגות הפרועה שלה בזמן האירוע". (עמ' 12, ש' 6-5 לפרוט'). לשאלות ההגנה צוין כי אמנם לא צורפה התמונה לתיק, אך: "אפשר להתחקות אחריה ולראות את התמונה שהיתה במערכת אם היתה. במערכת הזיהוי כאשר מזינים את ת"ז עוברים בלשונית תמונות בזיהוי ושם מופיעות כל התמונות שאותו אדם צולם במערכת המשטרתית ובאיזה שנה". (עמ' 12, ש' 14-11 לפרוט')

החוקר פואד העיד באשר לת/6 כי המדובר בטופס המוצא כאשר נדרש צילום של חשוד, שאז נלקח החשוד בצירוף הטופס לחדר צילום ולאחר שהחשוד מצולם, קופץ מספר תשליל שמצוין על הדף והדף מונח בתיבה טכנאית הזיהוי (עמ' 13, ש' 20-17 לפרוט'). הובהר במעמד עדותו של החוקר פואד כי הטופס לא צורף לחומר החקירה והועבר להגנה יומיים קודם למועד שמיעת הראיות מתוך חומר החקירה בתיק האחר. החוקר העיד כפי שאף נרשם בדו"ח שערך כי בסופו של דבר הנאשמת הסכימה להצטלם באותו היום והיה מופתע מכך ובתגובה העירה הנאשמת: "הייתי אזוקה ידיים ורגליים, היתה לי כבר ברירה?" (עמ' 16, ש' 9 לפרוט').

החוקר פואד ציין בעדותו שהם לא עושים שימוש בטופס המפרט את הסכמת החשוד לביצוע הצילום, המצורף כנספח נוהל אח"מ אלא עושים שימוש בת/6 בלבד - כאשר מדובר בצילום (עמ' 16, ש' 16-13 לפרוט') ובדרך כלל: "אנשים לא מתנגדים לצילום. אין עם זה בעיה. לא זוכר מתי פעם אחרונה מישוהו התנגד שנצלם אותו" (עמ' 16, ש' 21-20 לפרוט').

להזכיר, במהלך עדותו של החוקר פואד הצהירה ב"כ המאשימה כי בתחילה טופל תיק החקירה בגין תקיפת השוטר בידי מתמחה שלא מצא שמדובר בחומר חקירה וכשהתיק עבר לטיפול של הפרקליטה עברה על חומרי החקירה ויידעה את ב"כ הנאשמת על אודות קיומם של חומרים אלה. במענה לשאלתי השיבה באת כוח המאשימה, שלא עיינה בכלל חומרי



החקירה בתיק האחר, אלא באלה שהוצאו מערכת הפל"א ולאחר עיון בהם, העבירה להגנה רשימה מעודכנת של החומר הקיים (עמ' 14, ש' 10-17 לפרוט').

בעקבות הוראתי, בסיום שמיעת הראיות, לערוך בירור על אודות הצורך בצילום הנאשמת פעמיים, נמסרה ביום 20.11.19 הודעת המאשימה ולפיה: "מהבדיקה שבוצעה עולה כי ביום 8.11.17 במסגרת תיק פל"א שמספרו 495874/17, צולמה הנאשמת בפעם הראשונה. כמו כן, בתאריך 13.11.17, במסגרת תיק פל"א שמספרו 495975/17 (תיק החקירה נשוא כתב האישום) צולמה הנאשמת בפעם השנייה".

הודעה זו עוררה קושי ובשל כך ניתנה החלטתי כי: "נדרשת הבהרה, בהינתן שנטען כי המערכת היא כללית, מדוע נדרש היה לצלמה לכל הליך בנפרד במועדים סמוכים".

ביום 8.12.19 הודיעה המאשימה על צירוף מזכר הבהרה מטעם החוקר פואד, הנושא את פרטי תיק תקיפת השוטר מיום 5.12.10 ובו צוין כי בסיום החקירה של הנאשמת ביום 8.11.17 "קפץ" לי במערכת הפלא שיש לצלם אותה ולכן צולמה על ידי. בתאריך 13.11.17 היות ותמונתה לא נקלטה במערכת ככל הנראה בשל תקלה עלה צורך לצלמה שנית. לאור זאת צולמה ע"י אותו חוקר מטפל באותו תאריך". מזכר זה, שצורף להודעת המאשימה, עומד בסתירה לאמור בדו"ח הפעולה ולפיו הצילום הראשון בוצע ללא בעיות כלשהן (ת/4).

לפי פקודת המטה הארצי מס' 14.05.04 (להלן: הפקודה), שעניינה נטילת אמצעי זיהוי, הנוטל אמצעי זיהוי מאדם אמור להבטיח, בין היתר, שמירה מרבית על כבוד האדם ומידה מועטה ככל האפשר של פגיעה, אי נוחות וכאב (סעיף 2 לפקודה); יש, לפי הפקודה, להסביר לאדם, את השימושים שניתן לעשות באמצעי הזיהוי וכן לבקש הסכמת האדם לנטילה (סעיף 5 (א) לפקודה); ניתן לעשות שימוש בכוח סביר בתנאים הקבועים בפקודה לצורך נטילת אמצעי זיהוי (סעיף 6 לפקודה); הסמכות ליטול אמצעי זיהוי מחשוד, נאשם או מורשע מוגבלת לנטילה אחת, אלא אם כן התקיימו התנאים לנטילה חוזרת (סעיף 8 לפקודה). כמו כן, לפי סעיף 19 לפקודה, יש לדווח על נטילת אמצעי הזיהוי בטופס הקבוע בנוהלי אח"ם ולחתום עליו. בדו"ח זה יצוינו כלל הפרטים המפורטים בסעיף 19 (ב) לפקודה ובהם בין היתר, הסכמה או סירוב לנטילה וההסבר שניתן לאדם שממנו התבקשה הנטילה. העתק מהדו"ח, כך לפי סעיף 19 (ה) ימסר לאדם שממנו ניטל אמצעי הזיהוי.

נהלי אח"מ מס' 300.04.089 (להלן: נהלי אח"מ) שעניינם נטילת אמצעי זיהוי למטרת זיהוי אדם ולשם הוכחת עבירה, מסדירים את סמכותה של המשטרה ליטול מאדם אמצעי זיהוי כפי שנקבע בחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - חיפוש בגוף ונטילת אמצעי זיהוי), התשנ"ו - 1966 והם נכתבו לאור הפקודה. לפי נהלי אח"מ, רשאי שוטר ליטול נטילה חוזרת של אמצעי זיהוי - כאשר מדובר בתצלום: "אף אם ניטל ממנו קודם לכן אותו אמצעי זיהוי, אם התקיימו אחת או יותר מהנסיבות שלהלן: ... (ג) אמצעי הזיהוי הוא תצלום, והתצלום שניטל בעבר אינו באיכות טובה או שאינו עדכני. במידה וקיימת תמונה עדכנית, לא יצולם בשנית. . . (ראו סעיף יא (ב)(ג) לנוהל אח"מ).

אמנם, לפי סעיף 13 (ב) (3) לפקודה, ניתן ליטול תצלום נטילה חוזרת, כאשר התצלום ניטל בעבר והוא אינו באיכות טובה או אינו עדכני; ואולם, בסעיף 15 (א)(2)(ב) נקבע כי: "באמצעי זיהוי שהוא טביעת אצבע או תצלום - השוטר יבחן את אמצעי הזיהוי שניטל בעבר ויקבע האם מתקיימות לגביו הנסיבות שבסעיף 13ב(2) או בסעיף 13ב(3), לפי העניין, לנטילה חוזרת של אותו אמצעי זיהוי".

לפי סעיף יג' לנוהל אח"מ בתום הנטילה אמור החוקר הנוטל למלא דיווח על מהלך הנטילה, על כל פרטיו ולחתום



עליו. דיווח זה יעשה בדוח שהוא נספח ג' לנוהל אח"מ. נספח ג' מפרט את מהלך הנטילה, ההסבר שניתן למי שנדרש ליטול ממנו דגימה וכן חתימת הנדגם אם הסכים לאחר פירוט כלל הזכויות ותיאור השימוש שייעשה באמצעי הזיהוי; בדו"ח ישנו פירוט על אודות אפשרות שהנדגם מתנגד לדגימה.

בענייננו, ציין החוקר פואד כי ביקש לצלם את הנאשמת לאחר ש'קפץ' חלון במערכת שהורה לו שיש לעשות כן ומבלי שבדק בפועל הצורך לעשות כן, כנדרש לפי הפקודה ונוהל אח"מ; בנוסף לא ניתן מענה מספק באשר לצורך שעלה לצלם את הנאשמת פעם שנייה כחלק מתנאי שחרורה. הדוח הנדרש לא מולא, מאחר שלדברי החוקר פואד, כמעט ולא נתקלים בקושי או סירוב לצילום וכן בדרך כלל החוקרים לא נוהגים למלאו כמתחייב.

הנה כי כן ולסיכום הפגמים שעלו, הוצגה לפני תמונה חלקית באשר לקורות עם הנאשמת באותו היום. ישנו קושי ממשי לבחון טענותיה באשר להתנהלות עמה לנוכח חלקיות הבדיקה שערכה המאשימה לגבי חומרי החקירה בתיק האחר. לא התקבל מענה שניתן לסמוך עליו באשר לצורך שעלה לצלם את הנאשמת פעמיים במהלך החקירה, כשבפעם האחרונה צולמה הנאשמת כתנאי לשחרורה ממעצר; למעשה, לפי עדותו של החוקר פואד, לא ביצע בדיקה האם נדרש היה לכתחילה נטילת תמונה נוספת על זו שישנה במערכת - כמתחייב מנהלי אח"מ וכן לא מולא הדו"ח שיכול היה לשפוך אור על מהלך נטילת אמצעי הזיהוי.

בהינתן האמור, עולות השאלות הבאות: האם לנוכח הפגמים שהתגלו חזקת תקינות של פעולות הרשות נסתרה? כן. האם הורם הנטל להוכיח התנהלות תקינה או למצער כזו שלא משנה את תוצאות ההליך? לא.

היות הפגמים נעוצים בסיבה שבשלה נפתחה החקירה, כאשר מדובר בחקירה שהחלה כשהנאשמת עצורה וסיום מעצרה בהסכמה כרך צילומה; היות ולפני תמונה חלקית - שהאחריות לכך היא על כתפי המאשימה ולא כמחדל הגנה - תחושת הצדק וההגינות לא מאפשרת המשך ניהול ההליך ומיצויו ומכאן מצאתי להורות על ביטול כתב האישום.

סוף דבר

כתב האישום מבוטל.

ניתנה היום, א' טבת תש"פ, 29 דצמבר 2019, בהעדר
הצדדים.